

[Korsgaard.]

lig gik; at blande det sammen med Status, med Kassebeholdning og sligt vil man ikke finde paa, hvis man tror paa Rigtigheden af Status. Men her synes det altsaa at være Spørgsmaalet, om man tror paa den Regnskabsform, man har opstillet, og specielt om man tror paa, at den Status, man har i Regnskabet, er forsvarlig. Det er det springende Punkt.

Jeg hørte det ærede Medlem Hr. Hauge nævne visse Poster paa Formueregnskabet, som ikke var Udtryk for virkelig Formue, saasom Tilskud til det kongelige Teater, og hvad det ellers kunde være. Det er rigtigt, men det har dog vel ingen været i Tvivl om, der havde blot en lille Smule Forstand paa den nye Regnskabsform. Men omvendt har man ogsaa paa Formueregnskabet optaget Indtægtsbeløb, saasom 13 Mill. Kr. paa Arveafgiften. Hvis ikke Formueregnskabet i sig selv havde Huller, vilde der ingen Mening være i at anbringe disse Penge paa Formueregnskabet, saa hørte de naturligt hjemme paa Driftsregnskabet; men saadanne Huller er der, og derfor var jeg i høj Grad stemt for, at Arveafgiften blev staaende paa Formueregnskabet, men jeg har ganske vist ogsaa ment, at dermed havde man en passende Sikkerhed for, at det, man angav som Forbedring af Formue, virkelig var Forbedring. Er denne Antagelse forkert — det er muligt, at den er det —, saa maa vi lave vort Regnskab om, saa maa vi igen over til, at f. Eks. de meget store Udgifter, der gaar til Statsbanernes Nyanlæg, maa tages paa Driften.

Saa vi overfor Fænomenet Statsbanerne — jeg skal komme tilbage til dem nogle Gange, antager jeg, i Løbet af de forhaabentlig kun tre Kvarter, jeg skal beslaglægge Tingets Tid — og de ca. 20 Mill. Kr., som vi anvender til Udvidelse af deres Anlæg, saa maa vi enten sige, at dette virkelig er en Formueforøgelse, eller ogsaa maa vi føre disse Beløb over til Driften. Hvis man, som forskellige af Talerne har gjort, vil tale om Statsbanernes „saakaldte“ Underskud og vil forstå Ordet „saakaldte“ som Udtryk for, at Statsbanerne i Virkeligheden ikke har noget Underskud, saa maa disse Anlægsudgifter ind paa Driften. Der er ingen Mening i ikke at gøre enten det ene eller det andet fuldt ud. Men gaar man ud fra, at den Deling, man har foretaget, er rigtig, er det meningsløst, naar vi drøfter Statsregnskabet, at blande Formueregnskab og Driftsregnskab sammen.

Formueregnskabet er da for saa vidt

kun Udtryk for, hvor meget man har i sin Kasse, og ingen forstandig Forretningsmand vil jo bryde sig meget om, om han har forholdsvis lidt eller meget i sin Kasse — hvis han ellers har den fornødne Kredit —, naar der bag ved det, at han mangler Kassebeholdning, staar, at han paa anden Maade har forbedret sin Status. Det er saa lige til, at disse to Ting kan og maa ikke sammenblandes.

Paa disse to Punkter kunde jeg altsaa tænke mig, det vilde være praktisk, om vi kunde faa en virkelig sagkyndig Vejledning, for hvilken man vilde bøje sig — hvis man ikke vilde bøje sig for den, var vi jo lige vidt —, men ud fra den Opfattelse af Regnskabet, som jeg nu har, maa jeg hævde, at naar vi skal drøfte Statens finansielle Forhold, maa vi i Virkeligheden indskrænke os til Statens Driftsregnskab.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg saa tale en lille Smule om Statens Regnskaber i de 3 Aar, man normalt omtaler ved en første Behandling af Finansloven.

Der er da først Finansaaaret 1927—28, for hvilket man nu har Statsregnskab, og dette viser jo et Overskud paa 5,83 Mill. Kr. Men saa spørger den ærede finansielle Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hauge: Er dette Overskud ærligt? og han giver selv Svaret og siger: Nej, det er uærligt, for egentlig burde der have staaet 3 Mill. Kr. Underskud. I denne Opfattelse er jeg afgjort ikke enig. Det, som bevirker den Forskel, som det ærede Medlem Hr. Hauge omtaler — og den tidligere ærede Finansminister Hr. Bramsnæs giver ham jo sin Tilslutning, eller maaske er det det ærede Medlem Hr. Hauge, der giver Hr. Bramsnæs sin Tilslutning, jeg skal lade staa hen, hvad der er hvad —, er Overførelsen af Valutaafgiften til Driftsregnskabet. Men er nu den Opstilling, som det ærede Medlem Hr. Hauge gør sig til Talsmand for, den rigtige og rimelige? Jeg mener afgjort nej.

Hvad ligger der bagved disse 9—10 Mill. Kr., der er Tale om? Der ligger bagved dette Tal, at Valutaafgiften, som var beregnet til at skulle give 40 Mill. Kr., gav henimod 50 Mill. Kr. Saa blev der fra konservativ Side stillet Forslag om, at den Del, som var givet i direkte Skat udover, hvad der behøvedes for at skaffe de 40 Mill. Kr., som man gennem Valutabeskatningen havde sat sig som Maal at skaffe, blev betalt tilbage. Kravet om denne Tilbagebetaling var efter min Mening saare rime-